

MÉHES, APÁM, ÉN

A méheket testvérként szereti,
A kasba puszta kézzel nyúl bele.
S ha néha felzúdúlnak ellene,
Tucatnyi fullánk meg nem árt neki.

A méheshez komoly érdek fűzött,
Nem gazdasági, költői csupán.
Elolvastatni forró délután
Oly jólesett zsongó kasok között.

Üres kaptárba rakam könyveket,
A méhes csak mint könyvtár érdekel,
Az édes szakmát nem kedveltem én.

Apám bizony hiába nógatott,
Kedvem más édességeken kapott,
Méznel édesebb volt a költemény.

LIZKA-KÚT

Erdei kút, se káva, se fedő,
Büdös bürök között, gazzal tele.
Ha arra jársz, vigyázz, ne lépj bele.
A Lizka-kút nagy figyelmeztető.

Lizka asszony gyanútlan ballaga,
A faluból erdőn át hazamén,
De magzat-mozdulás szúr át szívéen —
Ó, régi dal ez, igaz ballada.

Együtt látot kutat, kastélyt urat,
És gyorsan jött a hibbant mozdulat,
Régi dal ez, jobbágytragédia.

E kútba ölt egyszer két életet,
De ezer szívben vádat éltetett
Minden balladák anyjaként Liza.

NIOBE

Elejre kelnek ó görög mesék.
Jó dédanyám kilencvenhárom évvel,
Világgá — szórt tizennégy gyermekével
A niobei anyabüszkeség,

A negyvennyolcas jobbágy-hajmilon
Elindult felnőtt s fogant minden évben,
Mos mankójával áll a napsütésben:
Szoborbaöntött anya-fájdalom.

Méltán emeltem őt Niobe mellé:
A mítosz válik itt történelemmé,
Niobe-hire ne múljon soha;

Mint Zrinyi Ilonákra, egri nőkre,
Ugy gondolok rá, úgy éljen örökre
Egy század legnagyobb nagyasszonya!

MAKKSZEDÉS

Kányák kárognak október egén,
S a makkszedők csavargó kis csapatja
Tar terebélyek csendjét felzavarja —
Közöttük csörteünk hugóm meg én.

Az ősz nyálkás avart terít aláink,
S mi bóklásznak bűtől eloldozottan,
Versenyt futunk, ha tömzsi mukk le-
pólyan,
Mert makkot zörgő pénzre vált apánk.

Estefelé erőlködünk a ködben,
Fürge fiúcskák fujtatnak köröttem,
A csillagokkal érkezünk hazá.

Zsákra rogyunk le néha kacarászva,
Előtalálni kinek mi az álma:
Cipőcske, csizma vagy meleg ruha.

LENNYŰVÉS

Hűs hajnalon anyám naponta felkölt:
Napszámba kell menned, édes fiam.
Harmatba fürdik még a szőke lenföld,
De partján állunk már mindannyian.

És innen nincs menekvés napnyugvásig.
Mint gémberednek feltört ujjaim;
Vérhólyag támad, kesztyű belevásik
A száraz rostok metsző húrjain.

A lennyűvő csapat nagy része gyermek,
Igy sokkal olcsóbb, tudja ezt a herceg,
S máshol jobban kell a felnőtt-erő.

Csak nyűvünk tört tenyérrel és sajogva,
Táblákat osztunk hetekre, napokra,
De úgy tűnik, a lenföld egyre nő.

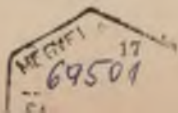
CSALÓDÁS

Az hittem, hogy jó szívvel van irántam
Lili, a lenge kis zárdistalány.
Elhalmozott csókkal, ha megkívántam,
Lejtettem átölelve oldalán.

A nyár vasárnap-délutáni láza
A falujába, őhözám úzótt.
Messze feltűnt: könyököl ablakába
A hadnaggyal virágai között.

Megpillantott a forró nyári porban,
Redőnyt levont, az ajtót zárta gyorsan,
Ki rendezett már ily komisz idíllt:

A falon át látam, már túl a vágyon,
A falon át láttam, már túl a vágyon,
Szívem bezárult és szemem kinyílt.

TORONYSZOBA

A kastély kertje kissé elhagyott,
De októbernek biztos bája van.
Vadgesztenye kopogtat ablakot,
Az óriásfa fürtje már arany.

Egy-egy levél leválik és libeg,
Bejancol az ásitó ablakon,
S a nyirkos, ápolatlan boltívek
Alatt a rossz padlóra hull vakon.

Épp a kongó toronyszobába száll...
Innen figyelt későn a király
Az alja-népre, mint vet és arat.

Öreg toronyszoba, szépítsd magad:
A nép siet feléd a parkon át,
Hogy berendezze gyermekotthonát!

Tóth Imre versei

ÜDVOZLET

Üdvözlünk, Nógrád;
— Végváarak földje,
Nyújtózó bércek
szép Ipoly völgye.
Üdvözlünk drága
fényt adó bánya, —
Szabad palócok
kedves világa.

Az első dalunk
azokat zengje,
Kik gyárban, földön
és lent a mélybe,
Fénylő szerszámmal
jövőt csíholnak,
Kiknek kezéből
szépül a holnap.

Drégelyi romok,
török kudarca,
S a vörös Tarján
legendás harca
Nógrádi hadak
nagy hírét őrzi,
Ily iskolákon
tanultak győzni.

Szép szabad Nógrád
jogos gazdája!
— Szülőföldünknek
munkásosztálya,
Jobb jövőt vető
szorgos parasztok, —
Új úton járó
Mikszáth-palócok.

Forró szeretet
száll ma felétek,
Méltán tiétek
az első ének,
Dicsőség néktek
hű munkás kezek;
Tetjék dicsérnek!
bányák, üzemek.

Kérges kezektől
zöldül a mező.
Tőlük lesz földünk
jó kalászt termő.
Dicsőség néked
Dolgozó Ember;
Mi téged zengünk
szent szerelemmel.

Új dalos sereg
köszönt ma Nógrád.
Ismerd meg, szeresd;
Erősítsd szárnyát;